

DT Vándorkupa bojlis verseny

Idén is több versenynek adott otthont a Harsányi-tó. A DT Vándorkupa bojlis verseny több mint négy napon, pontosabban 100 órán át tartott. Az utolsó napon Tóth Gáborral, a verseny főszervezőjével beszélgettünk az éles küzdelmekről, a verseny nehézségeiről, és természetesen latoltattuk a csapatok esélyeit.

EH: Hány csapat jelentkezett? Hogyan történt a pálya felosztása?

A verseny összesen húsz csapat részvételével indult. A tavat két (A és B) szektorra osztottuk, mivel azt szerettük volna, ha mindkét részen kiegyensúlyozott küzdelem folyik. A várakozásnak megfelelően már sok szép halat fogtak a csapatok. A legnagyobb pontyot eddig a Kupás Fanatic Karp Team mérlegelte 20,14 kg-mal. Voltak olyan csapatok, amelyek kimagasló eredményeket értek el és voltak olyanok, akik nem készültek fel erre a tóra és nem volt sok kapásuk, vagy sok halat vesztek a leakadások miatt.

EH: Mi lehet az oka az eredménytelenségnek? Nagyobb távolságra kellett volna horgászni?

Véleményem szerint igen. Részben azért is lehetett kevesebb kapás, mert a nagyobb távolság eléréséhez megfelelő felszerelés és dobótapasztalat kell. Másik probléma, hogy ezt a távolságot nem tudják koncentráltan etetni, vagy nem találják el a megfelelő aromát, ízt. Többen először epressel, majd mézzel próbálkoztak. Az aroma kiválasztásánál figyelembe kell venni a nagy hőmérsékletingadozás is.

EH: Ősszel általában a klasszikus, „vadabb” íz kombinációjú bojlival az általános, de ezek szerint változtatni kellett?

Nem tudtuk megfigyelni, hogy melyik csapat milyen ízesítésű bojlival próbálkozott, mivel féltették a titkukat. Viszont többször ellenőriztük azt, hogy csak bojlival lehet horgászni, de ezzel nem is volt probléma, be is betartották.

Az biztos, hogy az R1 nevű gyári bojlinkra haraptak a halak. A versenyt egyébként a DT egyik tulajdonosa is meglátogatta.

EH: Mondanál róla pár szót? Ki ő, milyen tanácsokkal látta el a versenyző csapatokat?

Simon Hammersley a DT egyik angol tulajdonosa. Csütörtökön érkezett, és péntek délig velünk együtt figyelte a verseny alakulását. Sokat beszélgetett a csapatokkal és különféle tanácsokat adott nekik a szerelésre, horogra vonatkozóan. Beszámolt arról is, hogy Angliában hogyan pontyoznak, milyen szerelést használnak. Náluk például bevett szokás, hogy a horgászoknak havonta hírlevelet küldenek termékleírásokról, hasznos információkról. Megmutatta a sikertelenebb csapatoknak, hogy melyek azok a praktikák, amikkel több halat tudnának fogni: hogyan keverjék össze a különféle adalékanyagokat, hogyan öntsék rá a bojlira, utána hogyan fűzzék fel azt. A gyakorlatban egy vizes edényben szemléltette, hogy hogyan működik a locsolófolyadék, a vízben hogy terül el, hogy jön szét. Amikor a DT csapatot meglátogatta, vitt nekik néhányat azokból a termékekből, melyek most vannak készülőben. Ezeket a termékeket kipróbálva a csapat fél órán belül megfogott egy 15 kg 60 dekás pontyot, pár óra múlva pedig még továbbiakat. Amikor megmutatta, hogy hogyan szerelné fel a célszerelést, felére csökkent a halak lemaradása. Beszélt arról is, hogy náluk milyen horgot használnak, hogyan kötik fel azokat. Körbesétált a

csapatoknál, mindenkire volt néhány barátságos, szakmai tanácsa, és ott volt a mérlegelésnél is.

EH: Mi az, amiben hasonlít a magyar verseny az angolhoz? Van gyökeres különbség?

Meglepő, de nálunk manapság népszerűbbek a bojlisversenyek, mint Angliában. Náluk teljesen másként horgásznak, például nem használják ki a rodpodot, csak a bank-sticket, nem használnak parittyát és olvadó bojlit sem. Annyira megtetszett neki ez a verseny, megmérettetés, hogy megígérte, jövőre angol tesztcsapatok is jönnek két-három napra, ezzel is nivósabbá, nemzetközibbé téve a versenyt. Az angol horgászat teljesen más kultúra, más eszközökkel, más módszerekkel. Azt hiszem, tudunk egymástól tanulni.

EH: Gyári vagy saját bojlit használ az átlag angol pontyhorgász?

Az új bojlik megjelenését hosszú folyamat előzi meg, aminek háttérében nagyon jeles élelmiszerbiológusok, kutatók állnak, akik a különböző termékfejlesztéseken dolgoznak. Az egyik legismertebb, az R1-es bojli öt éves fejlesztőmunka eredménye. Szemben más gyártókkal, nem az a céljuk, hogy évente új mixeket, aromákat dobjanak a piacra, hanem az, hogy ami előjön, azzal rögtön horgászni is lehessen. Egyszóval már nem kell tesztelni a terméket,

hanem rögtön „bevetésre kész”. Egyik csapatunk például tizenötféle DT termékből készült bojlit használt. Angliában nagyon kevés ember készít bojlit, inkább megveszik a gyárit.

EH: Beszéljünk egy kicsit a versenyről! Volt olyan csapat, amelyben kellemesen csalódtál?

Nagyon izgalmas a verseny, az utolsó naphoz közeledve három csapat is elhúzott. Az A szektorban az első napon szinte semmit nem fogó Buksi Carp Team csapata az ismeretlenségéből jött fel, és már csak 30-40 kg-mal vezet előttük az eddig legtöbb halat fogó csapat. A szektor szélén horgászó Prologic csapat a verseny elején vezetett, majd megállt a haluk. Őket a DT tesztcsapata „szorongatja”, ha jól tudom, csak 10 kg van köztük. A versenyből hátravan még két óra, szóval még bármi megtörténhet. Eddig átlagban 200-300 kg-ot fogtak a csapatok.

EH: Észrevettem virágokat, dísznövényt, virágföldet az asztalon elhelyezett aranylóan csillogó kupák, érmek mellett, ezek miért vannak itt?

Ez az utolsó helyezett csapatnak járó „citromdíj”, utalva arra, hogy horgászás helyett inkább válasszák a kertészkedést. Viccnek szántuk ezt a díjat, reméljük, nem fognak megsértődni rajta.

La-La Carp Cipro Team, a verseny győztes csapata: Gellerfi Lajos, Batta László és Szőgyén Gábor segítő Alig vártuk, hogy a győztes csapatot kifaggathassuk a sikerük titkáról...

EH: A szomszéd csapatok váratlanul elfogytak mellőletek. Ez annak volt betudható, hogy nagyon „letettétek” a helyet vagy egyszerűen látták a szinte behozhatatlan előnyt?

Nekünk az volt az előnyünk a többiekkel szemben, hogy sokat járunk horgászni és viszonylag hamar fel tudjuk mérni a hely adottságait, a lehetőségeket. A többi csapat rosszul mérte fel a helyszínt és nem oda horgászott, ahol a halak voltak. Emiatt egyből helyzeti előnyből indultunk.

EH: Mondanátok pár szót az etetésről?

A négy nap alatt kb. ugyanaz volt a napi rutin. Reggel négykor felkeltünk, tíz gombóccal beetettünk. Ha nem jött kapás, pihentettük egy kicsit, majd hatkor ismét elkezdtük becsúzlizni a gombócokat, de akkor már általában a harmadik után volt is kapás. Lényegében, ahogy feljött a nap, mi már résen voltunk.

EH: Ezek szerint inkább a hajnali időszakhoz köthető a kapások nagy része?

Lényegében igen, a megfogott halak 70%-a reggel jött.

EH: Minden kapást megfogtatok, vagy volt vesztes is?

40%-ot fogtuk meg. Ennek az oka a tóban keresendő, a tófenéken ugyanis torzsák és régebből ottmaradt szerelékek

vannak, melyekbe mi is beszakadtunk. Az elején például bedobtunk tíz szereléket, ebből kihúztunk kilencet, a végén bedobtunk tíz szereléket, ebből ki tudtuk húzni hármat, négyet.

EH: Akkor tulajdonképpen a verseny teljes ideje alatt folyamatosan szereltetek!

Folyamatosan, szerintem 40-50 szerelést kellett összeállítanunk.

EH: Összesen kb. 500 kg fogás felett vagytok. Így terveztétek, elégedettek vagytok?

A teljesítménnyel elégedettek vagyunk, hiszen elsők lettünk, és nem a mennyiség számít. A verseny elején nagyon megindultunk, a végén sajnos nem nagyon volt kapásunk a leakadások és az említett okok miatt.

EH: Visszakanyarodva az előbbihez, Kemény Dénes is azt mondja, hogy ami az eredményjelző táblán van, az számít. Gratulálunk az eredményetekhez!

(Részletes eredmények a www.dtbait.eu oldalon!)

Riport: Euro Horgász